

"মৰমৰ সন্তানসকল – ৰাতিপুৱা উঠি এইটোৱে চিন্তন কৰিবা যে মই ইমান সূক্ষ্ম আত্মাই কিমান ডাঙৰ শৰীৰটোক পৰিচালনা কৰি আছোঁ, মোৰ; আত্মাতেই অবিনাশী পাৰ্ট (ভূমিকা) নিহিত হৈ আছে"

প্ৰশ্ন: শিৱবাবাৰ কোনটো প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) আছে, কোনটো নাই?

উত্তৰ: শিৱবাবাৰ আত্মাক জ্ঞান ৰত্নৰে অলংকৃত কৰাৰ প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) আছে, বাকী শৰীৰক অলংকৃত কৰাৰ প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) তেওঁৰ নাই কিয়নো বাবাই কয় মোৰতো নিজৰ শৰীৰেই নাই। মই যদিও এওঁৰ শৰীৰ ভাডাত (ধাৰলৈ) লওঁ কিন্তু এই শৰীৰৰ অলংকৰণ এই আত্মাটিয়ে নিজেই কৰে, মই নকৰোঁ। মইতো সদায় অশৰীৰী হওঁ।

গীত: বদল যায়ে দুনিয়া ন বদলেংগে হম..... (জগত সলনি হ'লেও আমি সলনি নহওঁ.....)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে এই গীতটি শুনিলে। কোনে শুনিলে? আত্মাই এই শৰীৰৰ কাণৰ দ্বাৰা শুনিলে। সন্তানসকলেও এইটো গম পালে যে আত্মা কিমান সূক্ষ্ম। সেই আত্মা এই শৰীৰত নাথাকিলে তেতিয়া শৰীৰ কোনো কাম হৈ নাথাকে। কিমান সূক্ষ্ম আত্মাৰ আধাৰত এয়া কিমান ডাঙৰ শৰীৰ চলে। জগতত কোনেও নাজানে যে আত্মা কি বস্তু হয় যি এই ৰথত বিৰাজমান হয়। অকাল মূৰ্ত আত্মাৰ এয়া হৈছে আসন। সন্তানসকলেও এই জ্ঞান পায়। কিমান ৰমণীয় ৰহস্যযুক্ত হয়। যেতিয়া এনেকুৱা কোনো ৰহস্যজনক কথা শুনা যায়, তেতিয়া চিন্তন চলে। তোমালোক সন্তানসকলৰো এইটোৱে চিন্তন চলে - ইমান সূক্ষ্ম আত্মা ইমান ডাঙৰ শৰীৰত আছে। আত্মাত ৪৪ জন্মৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) নিহিত হৈ আছে। শৰীৰতো বিনাশ হৈ যায়। বাকী আত্মা থাকে। এয়া অতিকৈ বিচাৰ কৰিবলগীয়া কথা। ৰাতিপুৱা উঠি এনেকুৱা খেয়াল কৰিব লাগে। সন্তানসকলৰ স্মৃতি উদয় হৈছে যে আত্মা কিমান সূক্ষ্ম, আত্মাই অবিনাশী পাৰ্ট (ভূমিকা) পাইছে। মই আত্মা কিমান ৰাণ্ডাৰফুল (বিস্ময়কৰ) হওঁ। এয়া হৈছে নতুন জ্ঞান, যিটো জগতত কাৰোৰে নাই। পিতাহে আহি শুনায় যিবোৰ স্মৰণ কৰিব লাগে। আমি কিমান সূক্ষ্ম আত্মাই কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰোঁ। শৰীৰ ৫ তন্ত্ৰৰে গঠিত হয়। বাবাই গম পায় জানো। শিৱবাবাৰ আত্মা কেনেকৈ আহে আৰু যায়। এনেকুৱাও নহয় যে সদায় এওঁৰ শৰীৰত থাকে। গতিকে এয়াই চিন্তন কৰিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই এনেকুৱা জ্ঞান দিয়ে যিটো কেতিয়াও কোনেও পাব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা যে যথায়থ এই জ্ঞান তেওঁৰ আত্মাত নাছিল। আন সংসংগত এনেকুৱা কথাবোৰৰ ওপৰত কাৰো খেয়াল নাথাকে। আত্মা আৰু পৰমাৰ্হাৰ কিঞ্চিত মানো জ্ঞান নাই। কোনোবা সাধু-সন্ন্যাসী আদিয়ে এনেকৈ বুজে জানো যে মই আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰা এওঁক মন্ত্ৰ দিওঁ। আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰা শাস্ত্ৰ পঢ়ে। এজনো মনুষ্য মাত্ৰ আত্মা-অভিমানী নহয়। আত্মাৰ জ্ঞান কাৰোৰে নাই, তেন্তে আকৌ পিতাৰ জ্ঞান কেনেকৈ থাকিব।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমাৰ; আত্মাসকলৰ পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল! তোমালোক কিমান বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হৈ আছা। এনেকুৱা কোনো মনুষ্য নাই যিয়ে বুজিব যে এই শৰীৰত মই যি আত্মা আছোঁ, সেই আত্মাক পৰমপিতা পৰমাৰ্হাই বহি পঢ়ায়। কথাবোৰ কিমান বুজিবলগীয়া হয়। কিন্তু তথাপি ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদিত গ'লে পাহৰি যায়। প্ৰথমেতো পিতাই আত্মাৰ জ্ঞান দিয়ে যিটো কোনো মনুষ্য মাত্ৰৰ নাই। গায়নো আছে নহয় – আত্মাসকল আৰু পৰমাৰ্হা বহুকাল বিচ্ছিন্ন হৈ থাকিল.... হিচাপ আছে নহয়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা আত্মাইহে শৰীৰৰ দ্বাৰা কয়। আত্মাইহে শৰীৰৰ দ্বাৰা ভাল বা বেয়া কৰ্ম কৰে। পিতা আহি আত্মাসকলক কিমান গুল গুল (ফুল) কৰি তোলে। পোন প্ৰথমতেতো পিতা কয় - ৰাতিপুৱা উঠি এইটোৱে প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) কৰা যে আত্মা কি হয়? যিয়ে এই শৰীৰৰ দ্বাৰা শুনে। আত্মাৰ পিতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাৰ্হা যাক পতিত-পাৱন, জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কয়। আকৌ কোনো মনুষ্যক সুখৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ বুলি কেনেকৈ ক'ব পাৰে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক জানো সৰ্বদা পবিত্ৰতাৰ সাগৰ বুলি ক'ব? নকয়। একমাত্ৰ পিতাহে সৰ্বদা পবিত্ৰতাৰ সাগৰ হয়। মনুষ্যইতো কেৱল ভক্তিমাৰ্গৰ শাস্ত্ৰৰ বৰ্ণনা কৰে। প্ৰেক্টিকেল (বাস্তৱ) অনুভৱ নাই। এনেকৈ নুবুজে যে আমি আত্মাসকলে এই শৰীৰেৰে পিতাৰ মহিমা কৰোঁ। তেওঁ আমাৰ বহুত মিঠা বাবা। তেৱেঁই সুখ দিওঁতা হয়। পিতাই কয় - হে আত্মাসকল, এতিয়া মোৰ মতত চলা। এয়া অবিনাশী আত্মাই অবিনাশী পিতাৰ পৰা অবিনাশী মত পায়। সেই বিনাশী শৰীৰধাৰীসকলে বিনাশী শৰীৰধাৰীসকলৰহে মত পায়। সত্যযুগততো তোমালোকে ইয়াৰ প্ৰালন্ধ পোৱা। তাত কেতিয়াও ওলোটো মত পোৱাই নাযায়। এতিয়াৰ শ্ৰীমতেই অবিনাশী হৈ যায়, যিটো আধাকল্প চলে। এয়া নতুন জ্ঞান, এয়া গ্ৰহণ কৰিবৰ কাৰণে কিমান বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। আৰু একত (কাৰ্যত) অহা উচিত। যিসকলে

আৰম্ভণিৰ পৰা বহুত ভক্তি কৰিছে তেওঁলোকেহে ভালদৰে ধাৰণ কৰিব পাৰিব। এইটো বুজাব লাগে - যদি আমাৰ বুদ্ধিত যথা ৰীতিৰে ধাৰণ নহয় তেন্তে নিশ্চয় আৰম্ভণিৰে পৰা আমি ভক্তি কৰা নাই। পিতাই কয় - যদি একোৱে বুজি নোপোৱা তেন্তে পিতাক সোধা কিয়নো পিতা হৈছে অবিনাশী চাৰ্জন। তেওঁক চুপ্ৰিম চ'ল (পৰম আত্মা) বুলিও কোৱা হয়। আত্মা পবিত্ৰ হ'লে আত্মাৰ মহিমা হয়। আত্মাৰ মহিমা হ'লে শৰীৰৰো মহিমা হয়। আত্মা তমোপ্ৰধান হ'লে শৰীৰৰো মহিমা নাথাকে। এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকলে বহুত গুঢ় বুদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰা। আত্মাইহে প্ৰাপ্ত কৰে। আত্মা কিমান মিঠা হ'ব লাগে। সকলোকে সুখ দিব লাগে। বাবা কিমান মিঠা হয়। আত্মাসকলকো বহুত মিঠা কৰি তোলে। আত্মাই যাতে কোনো অকৰ্তব্য কাৰ্য নকৰে - এইটো প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) কৰিব লাগে। চেক (পৰীক্ষা) কৰিব লাগে যে মোৰ দ্বাৰা কোনো অকৰ্তব্যতো নহয়? শিৱবাবাই কেতিয়াবা অকৰ্তব্য কাৰ্য কৰিব জানো? নকৰে। তেওঁ আহেই উত্তমতকৈও উত্তম কল্যাণকাৰী কাৰ্য কৰিবলৈ। সকলোকে সংগতি দিয়ে। গতিকে পিতাই যি কৰ্তব্য কৰে সন্তানসকলেও তেনেকুৱা কৰ্তব্য কৰা উচিত। এইটোও বুজাইছে, যিসকলে আৰম্ভণিৰে পৰা বহুত ভক্তি কৰিছে, তেওঁলোকৰ বুদ্ধিতহে এই জ্ঞান স্থায়ী হৈ থাকিব। এতিয়াও দেৱতাসকলৰ বহুত ভক্ত আছে। নিজৰ শিৰ দিবলৈ সাজু হৈ থাকে। বহুত ভক্তি কৰোঁতাসকলৰ পিচত কম ভক্তি কৰোঁতাসকল ওলমি থাকে। তেওঁলোকৰ মহিমা গায়। তেওঁলোকৰতো স্থূলৰূপত সকলো দেখিবলৈ পোৱা যায়। ইয়াত তোমালোক হৈছা গুপ্ত। তোমালোকৰ বুদ্ধিত সৃষ্টি আদি-মধ্য-অন্তৰ গোটেই জ্ঞান আছে। এইটোও সন্তানসকলে গম পায় - বাবাই আমাক পঢ়াবলৈ আহিছে। এতিয়া আকৌ আমি ঘৰলৈ যাম। য'ৰ পৰা সকলো আত্মা আহে, সেইখন আমাৰ ঘৰ। তাত শৰীৰেই নাথাকে তেন্তে আৱাজ (ধ্বনি) কেনেকৈ হ'ব। আত্মা অবিহনে শৰীৰ জড় হৈ পৰে। মনুষ্যৰ শৰীৰৰ প্ৰতি কিমান মোহ থাকে! আত্মা শৰীৰৰ পৰা ওলাই গ'লে তেতিয়া বাকী থাকে 5 তন্ত্ৰ, তাৰ প্ৰতিও কিমান ল'ভ (মৰম) থাকে। স্ত্ৰীয়ে স্বামীৰ চিতাত জাহ যাবলৈ সাজু হৈ যায়। কিমান মোহ থাকে শৰীৰৰ প্ৰতি। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে গোটেই জগতৰ পৰা নষ্টোমোহা হ'ব লাগে। এই শৰীৰতো শেষ হৈ যাব। গতিকে শৰীৰৰ পৰা মোহ আঁতৰি যোৱা উচিত নহয় জানো। কিন্তু বহুত মোহ থাকে। ব্ৰাহ্মণসকলক খুৱায়। মনত পেলায় নহয় যে অমুকৰ শ্ৰাদ্ধ। এতিয়া তেওঁ জানো খাব পাৰে। তোমালোক সন্তানসকলতো এতিয়া এইবোৰ কথাৰ পৰা নিলগ হৈ যোৱা উচিত। ড্ৰামাত প্ৰত্যেকে নিজৰ ভূমিকা পালন কৰে। এই সময়ত তোমালোকৰ জ্ঞান আছে, আমি নষ্টোমোহা হ'ব লাগে। মোহজিৎ ৰজাৰো কাহিনী আছে নহয় জানো আৰু কোনো মোহজিৎ ৰজা নাথাকে। এয়াতো বহুত কথা (কাহিনী) ৰচি দিছে নহয় জানো। তাত অকাল মৃত্যু নহয়। গতিকে সোধাৰো কথা নাথাকে। এই সময়ত তোমালোকক মোহজিৎ কৰি তোলে। স্বৰ্গত মোহজিৎ ৰজাসকল আছিল, যেনেকুৱা ৰজা ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজা হয়। সেয়া হৈছেই নষ্টোমোহাৰ ৰাজধানী। ৰাৱণ ৰাজ্যত মোহ থাকে। তাততো বিকাৰ নাথাকে, ৰাৱণ ৰাজ্যই নাথাকে। ৰাৱণৰ ৰাজত্ব নোহোৱা হৈ যায়। ৰাম ৰাজ্যত কি হয়, একোৱে নাজানে। পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও এই কথাবোৰ ক'ব নোৱাৰে। পিতা এই শৰীৰত থাকিও দেহী-অভিমানী। ঋণ অথবা ভাড়াত ঘৰ ল'লে তেতিয়া সেই ঘৰৰ প্ৰতিও মোহ থাকে। ঘৰখনক ভালদৰে ফাৰ্ণিচ কৰে (আচবাবেৰে সজায়), এওঁতো ফাৰ্ণিচ কৰিব নালাগে কিয়নো পিতাতো অশৰীৰী হয় নহয় জানো। এওঁৰ কোনো অলংকৰণ আদি কৰাৰ কোনো প্ৰেক্টিচেই (অভ্যাসেই) নাই। তেওঁৰতো অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰে সন্তানসকলক অলংকৃত কৰাৰহে প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) আছে। সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায়। শৰীৰতো অপৰিহাৰ্য্য হয়, তেওঁ যেতিয়া অন্য নতুন শৰীৰ পাব তেতিয়া পবিত্ৰ হ'ব। এই সময়ততো এইখন পুৰণি সৃষ্টি, এইখন শেষ হৈ যাব। এইটোও জগতত কোনেও গমেই নাপায়। লাহে লাহে গম পাব। নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা আৰু পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ - এয়াতো পিতাৰহে কাম। পিতাহে আহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা প্ৰজা ৰচনা কৰি নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা কৰি আছে। তোমালোক নতুন সৃষ্টি আছানে? নাই, নতুন সৃষ্টি স্থাপন হয়। গতিকে ব্ৰাহ্মণৰ টিকনিও উদ্ভূত হয়। বাবাই বুজাইছে, পিতাৰ সন্মুখত যেতিয়া আহা প্ৰথমতে এইটো স্মৰণ কৰিব লাগে যে আমি ঈশ্বৰ পিতাৰ সন্মুখত যাওঁ। শিৱবাবাতো নিৰাকাৰ হয়। তেওঁৰ সন্মুখত আমি কেনেকৈ যাওঁ। গতিকে সেইজন পিতাক স্মৰণ কৰি পাচত পিতাৰ সন্মুখত আহিব লাগে। তোমালোকে জানা যে তেওঁ (শিৱবাবা) এওঁৰ (ব্ৰহ্মাবাবাৰ) শৰীৰত বহি আছে। এই শৰীৰতো পতিত হয়। শিৱবাবাৰ স্মৃতিত নাথাকি কিবা কৰ্ম কৰিলে পাপ লাগি যায়। আমি শিৱবাবাৰ ওচৰত যাওঁ। আকৌ পৰৱৰ্তী জন্মত অন্য সমস্কীয় হ'ব। তাত দেৱতাসকলৰ কোলাত যাম। এই ঈশ্বৰীয় কোলা এবাৰহে পোৱা যায়। মূখেৰে কয় - বাবা মই আপোনাৰ হৈ গলোঁ। বহুত আছে যিসকলে কেতিয়াও দেখাই নাই। বাহিৰত থাকে, লিখে শিৱবাবা মই আপোনাৰ কোলাৰ সন্তান হৈ গলোঁ। বুদ্ধিত জ্ঞান আছে, আত্মাই কয় - মই শিৱবাবাৰ হৈ গলোঁ। ইয়াৰ আগতে মই পতিতৰ কোলাত আছিলোঁ। ভৱিষ্যতে মই পবিত্ৰ দেৱতাৰ কোলাত যাম। এইটো জন্ম দুৰ্লভ। হীৰাৰ দৰে তোমালোক ইয়াত সংগমযুগত হোৱা। সংগমযুগ কোনো সেই পানীৰ সাগৰ আৰু নদীবোৰক নকয়। ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। ব্ৰহ্মপুত্ৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ নদী, যি সাগৰত গৈ মিলিত হয়। নদীবোৰ গৈ সাগৰত পৰে। তোমালোকো সাগৰৰ পৰা ওলোৱা জ্ঞান নদী হোৱা। জ্ঞান সাগৰ হৈছে শিৱবাবা। আটাইতকৈ ডাঙৰ নদী হৈছে ব্ৰহ্মপুত্ৰ। এওঁৰ নাম হৈছে ব্ৰহ্মা। সাগৰৰ সৈতে এওঁৰ কিমান মিল আছে। তোমালোকে জানা নদীবোৰ ক'ৰ পৰা উৎপত্তি হয়। সাগৰৰ পৰাই ওলায়, আকৌ সাগৰত পৰেগৈ। সাগৰৰ

পৰা মিঠা পানী শুহি লয়। সাগৰৰ সন্তানসকল আকৌ সাগৰত গৈ মিলিত হয়। তোমালোকো জ্ঞান সাগৰৰ পৰা ওলাইছা আকৌ সকলো তালৈ গুচি যাব, য'ত তেওঁ (শিৱবাবা) থাকে, তাত তোমালোক আত্মাসকলো থাকা। জ্ঞানসাগৰ আহি তোমালোকক পবিত্ৰ মিঠা কৰি তোলে। আত্মা যি লুণীয়া হৈ গৈছে সেই আত্মাক মিঠা কৰি তোলে। 5 বিকাৰৰূপী ছিঃ ছিঃ লুণীয়া স্বাদ তোমালোকৰ পৰা আঁতৰি যায়, তেতিয়া তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যোৱা। পিতাই পুৰুষাৰ্থ বহুত কৰোৱায়। তোমালোক কিমান সতোপ্ৰধান আছিলো, স্বৰ্গত আছিলো। তোমালোক একেবাৰে ছিঃ ছিঃ হৈ গৈছা। ৰাৱণে তোমালোকক কি কৰি দিলে। ভাৰততে গোৱা হয় অমূল্য হীৰা তুল্য জন্ম।

বাবাই কৈ থাকে তোমালোক কড়িৰ পিচত কিয় হয়ৰাণ হোৱা। কড়িও জানো অধিক লাগে। গৰিবসকলে তৎক্ষণাত বুজি পায়। চহকীয়েতো কয় এতিয়া আমাৰ কাৰণে ইয়াতে স্বৰ্গ। তোমালোক সন্তানসকলে জানা – যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে সকলোৰে এই সময়ত কড়ি সদৃশ জন্ম। আমিও এনেকুৱা আছিলোঁ। এতিয়া বাবাই আমাক কি কৰি গঢ়ি তোলে। এইম-অবজেক্টতো (লক্ষ্য-উদ্দেশ্যতো) আছে নহয় জানো। আমি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হওঁ। ভাৰত এতিয়া কড়িৰ দৰে কঙাল হয় নহয় জানো। ভাৰতবাসীয়ে নিজে জানো জানে। ইয়াত তোমালোক কিমান সাধাৰণ অবলা হোৱা। কোনোবা ডাঙৰ ব্যক্তি হ'লে তেওঁ ইয়াত বহিবলৈ ইচ্ছা নকৰিব। য'ত ডাঙৰ ডাঙৰ ব্যক্তি সন্মুখী, গুৰু আদি লোক থাকে তাৰ ডাঙৰ ডাঙৰ সভালৈ যাব। পিতায়ো কয় মই গৰিবৰ কল্যাণ কৰোঁতা হওঁ। এনেকৈ কয় যে ভগৱানে গৰিবক ৰক্ষা কৰে। এতিয়া তোমালোকে জানা – আমি কিমান চহকী আছিলোঁ। এতিয়া আকৌ হওঁ। বাবাই লিখেও তোমালোক পদমাপদমপতি হোৱা। তাত মাৰামাৰি নহয়। ইয়াত চোৱা টকাৰ কাৰণে কিমান মাৰামাৰি হয়। ঘোচ কিমান পায়। পইচাতো মনুষ্যক লাগে নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলে জানা বাবাই আমাক খাজানা ভৰপূৰ কৰি দিয়ে। আধাকল্পৰ কাৰণে যিমান লাগে ধন সিমান লোৱা, কিন্তু পুৰুষাৰ্থ পূৰা কৰা। গাফিলতি নকৰিব। কোৱা হয় নহয় – ফল' ফাদাৰ (পিতাক অনুসৰণ কৰা)। ফাদাৰক ফল' (পিতাক অনুসৰণ) কৰা তেতিয়া গৈ এনেকুৱা হ'ব। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী হোৱা এয়া বহুত ডাঙৰ পৰীক্ষা। ইয়াত অলপো গাফিলতি কৰিব নালাগে। পিতাই শ্ৰীমত দিয়ে গতিকে সেইমতে চলিব লাগে। নীতি-নিয়ম উলংঘন কৰিব নালাগে। শ্ৰীমতেৰেই তোমালোক শ্ৰী (শ্ৰেষ্ঠ) হোৱা। লক্ষ্য বহুত উচ্চ। নিজৰ দৈনিক হিচাপ ৰাখিব। উপাৰ্জন কৰিলা নে লোকচান কৰিলা? পিতাক কিমান স্মৰণ কৰিলা? কিমানক ৰাস্তা দেখুৱালা? অন্ধৰ লাথুটি তোমালোক হোৱা নহয় জানো। তোমালোকে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ লাভ কৰা। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতা যেনেকৈ মিঠা হয় তেনেকৈ মিঠা হৈ সকলোকে সুখ দিব লাগে। কোনো অকৰ্তব্য কাৰ্য কৰিব নালাগে। উত্তমতকৈও উত্তম কল্যাণৰহে কাৰ্য কৰিব লাগে।

(2) কড়িৰ পিচত হয়ৰাণ হ'ব নালাগে। পুৰুষাৰ্থ কৰি নিজৰ জীৱন হীৰাৰ দৰে কৰি তুলিব লাগে। গাফিলতি কৰিব নালাগে।

বৰদান: চেলেক্স (প্ৰত্যাছান) আৰু প্ৰেক্টিকেলৰ (কাৰ্যত যি কৰা যায়) সমানতাৰ দ্বাৰা নিজক পাপৰ পৰা চেফ্ (সুৰক্ষিত) কৰি ৰাখোঁতা বিশ্ব সেৱাধাৰী হোৱা
তোমালোক সন্তানসকলে যি চেলেক্স কৰা (প্ৰত্যাছান জনোৱা) সেই চেলেক্স (প্ৰত্যাছান) আৰু প্ৰেক্টিকেল (বাস্তৱ) জীৱনত সমানতা থাকিব লাগে, নহ'লে পুণ্য আত্মাৰ পৰিৱৰ্তে বোজাধাৰী আত্মা হৈ যাবাগৈ। এই পাপ আৰু পুণ্যৰ গতিকে জানি নিজক চেফ্ (সুৰক্ষিত) কৰি ৰাখা কিয়নো সংকল্পতো কিবা নহয় কিবা প্ৰকাৰৰ বিকাৰৰ দুৰ্বলতা, ব্যৰ্থ বাণী, ব্যৰ্থ ভাৱনা, ঘৃণা বা ঈৰ্ষাৰ ভাৱনাই পাপৰ হিচাপ বঢ়াই দিয়ে। সেইকাৰণে “পুণ্য আত্মা হোৱা”ৰ বৰদানৰ দ্বাৰা নিজক চেফ্ (সুৰক্ষিত) কৰি ৰাখি বিশ্ব সেৱাধাৰী হোৱা। সংগঠিত ৰূপত একমত, একৰস স্থিতিৰ অনুভৱ কৰোৱা।

শ্লোগান: পবিত্ৰতাৰ অগ্নি চাৰিওফালে জ্বলোৱা তেতিয়া পিতাক সহজে প্ৰত্যক্ষ কৰিব পাৰিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!